

Sygn. akt II Ca 840/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z wniosku W. P.

przy udziale (...) SA w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 30 lipca 2014 r., sygn. akt I Ns 842/12

postanawia:

oddalić apelację.

Sygn. akt II Ca 840/14 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Przewodnicząca 00:00:00.199]

...ogłoszono postanowienie. Sąd Okręgowy w Świdnicy po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2014 roku sprawy z wniosku W. P. przy udziale (...) Spółka Akcyjna w K. o ustanowienie służebności przesyłu na skutek apelacji wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 30 listopada 2014 roku sygnatura akt I NS 842/12 postanawia oddalić apelację. Będzie wygłoszone uzasadnienie do sprawy II Ca 840/14. Apelacja wnioskodawczynie nie jest zasadna. Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego mających uzasadnienie w zebranym w sprawie materiale dowodowym i zważył, co następuje. Odnosząc się do rozpoznawanej w niniejszej sprawie apelacji w pierwszej kolejności należy wskazać, że bezprzedmiotowe są zarzuty skarżącej kwestionujące nabycie przez zasiedzenie przez uczestnika postępowania prawa odpowiadającego swą treścią służebności przesyłu w dobrej wierze skoro ostatecznie Sąd Rejonowy przyjął 30-letni termin zasiedzenia. Wbrew również zarzutom skarżącej, Sąd Rejonowy w sposób logiczny wyjaśnił, z jakich przyczyn opierając się na zabranych dowodach przyjął początek biegu zasiedzenia na listopad 1973 roku, a Sąd Okręgowy tak ustalenia jak i

wnioski rozważań uzasadnienia Sądu I instancji w tym przedmiocie w pełni podziela, skutkiem zaś tego jest przyjęcie, że zasiedzenie przez uczestnika postępowania prawa odpowiadającego swą treścią służebności przesyłu nastąpiło w listopadzie 2003 roku, co również czyni bezprzedmiotowym zarzut skarżącej, co do, jak podnosiła bezpodstawnego przyjęcia, iż służebność przesyłu, która została zasiedziana przez poprzednika prawnego uczestnika została na niego skutecznie przeniesiona. Z tych też przyczyn zarzuty skarżącej dotyczące naruszenia art. 348 zdanie 2 Kodeksu cywilnego art. 6 Kodeksu cywilnego, art. 7 Kodeksu cywilnego oraz art. 172 par. 1 Kodeksu cywilnego były całkowicie nieuzasadnione. Nie znajdują też żadnych uzasadnionych podstaw, nie znajduje też żadnych uzasadnionych podstaw zarzut kwestionujący przeniesienie jak podnosi apelacja posiadania urządzeń infrastruktury energetycznej przez pierwotnego posiadacza Skarb Państwa na jego następców prawnych jak i zarzut braku podstaw do przyjęcia ciągłości posiadania, to jest zarzuty naruszenia art. 6 Kodeksu cywilnego w związku z art. 176 i 292 Kodeksu cywilnego oraz art. 172 w związku z art. 292 Kodeksu cywilnego. A Sąd Okręgowy również w tym przedmiocie podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że następcy prawni Skarbu Państwa byli uprawnieni do doliczenia okresu posiadania sprzed 1 lutego 1989 roku, a zatem przed wejściem w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny opublikowanej w dzienniku ustaw z 1989 roku numer 3 pozycja 11, znoszącej zasadę tak zwanej jednolitej własności państwowej. Przede wszystkim wskazać należy, że skarżąca również w apelacji nie kwestionowała tej istotnej okoliczności, że przedmiotowe w sprawie linie energetyczne były od czasu ich budowy i przebudowy nieprzerwanie wykorzystywane do przesyłu energii elektrycznej. Przesył ten zaś z oczywistych względów mógł być dokonywany wyłącznie przez owych następców prawnych Skarbu Państwa, a zatem najpierw przedsiębiorstwo państwowe a następnie kolejno powstające spółki prawa handlowego, dlatego też trudno byłoby przyjąć, że urządzenia energetyczne na działce poprzedników prawnych wnioskodawczyni mogłyby być w posiadaniu innego podmiotu niż ówczesnych w kolejno poszczególnych okresach dostawców energii elektrycznej, innymi słowy działalność w zakresie owego przesyłu energii do 1 lutego 1989 roku prowadzona była przy wykorzystaniu infrastruktury energetycznej oraz nieruchomości władnawczej, jako należących do Skarbu Państwa i przy akceptacji tegoż właściciela Skarb Państwa takiego stanu rzeczy. Następnie po wskazanej dacie działalność ta była w taki sam sposób kontynuowana, a zatem również przy akceptacji Skarbu Państwa przez przedsiębiorstwo przesyłowe, a tym samym prowadząc w dalszym ciągu tą samą działalność w zakresie przesyłu energii poprzednik uczestnika przedsiębiorstwo państwowe jedynie kontynuował posiadanie przepisane do dnia 1 lutego 1989 roku Skarbowi Państwa. Reasumując, zatem mimo odmiennego stanowiska skarżącej uczestnik miał podstawy do doliczenia okresu posiadania służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu przez Skarb Państwa art. 176 Kodeksu cywilnego, gdyż przeniesienie posiadania nieruchomości władnawczej i urządzeń infrastruktury technicznej ze Skarbu Państwa na poprzednika prawnego uczestnika przedsiębiorstwo państwowe było wejściem w posiadanie w sposób pochodny a nie pierwotny, który mógłby mieć miejsce w wyniku jednostronnego aktu zawładnięcia rzeczą z wolą posiadania jej dla siebie, a który we wskazanych okolicznościach byłby trudny do przyjęcia. Nie mogły również podlegać uwzględnieniu zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego art. 3, art. 5, 292 i 285 par. 1 i 2 Kodeksu cywilnego poprzez kwestionowanie przez skarżącą samego istnienia prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu przed nowelizacją Kodeksu cywilnego, która weszła w życie 3 sierpnia 2008 roku i wprowadziła do tego kodeksu prawo służebności przesyłu oraz możliwości nabycia przez zasiedzenie owego prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu, tak przed jak i po wejściu w życie powyższej nowelizacji. Jak wskazuje apelująca stoi ona w tej kwestii na innym stanowisku a niżeli wyrażone w utrwalonym już i licznym a także obszernie uzasadnianym orzecznictwie Sądu Najwyższego, które Sąd Okręgowy podziela, a z którego wynika, że przed wejściem w życie artykułu 305 (1) do art. 305 (4) Kodeksu cywilnego było dopuszczalne nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, tak między innymi w uchwałach Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2013 roku sygn. III Czp 31/13 i 22 maja 2013 roku sygnatura III Czp 18/13 nie dostrzegając celowości ani potrzeby kolejnego powtarzania podzielanej przez Sąd Okręgowy argumentacji Sądu Najwyższego brak jest, więc podstaw do uwzględnienia także powyższych zarzutów apelacji i uzasadniających je wywodów skarżącej. Nie znajdują również żadnych podstaw wywody uzasadnienia apelacji poczynione z ostrożności procesowej, co do braku odniesienia się przez Sąd I instancji do żądania wniosku dotyczącego ustanowienia służebności przesyłu, które w ocenie skarżącej miało inny zakres aniżeli przyjęte przez Sąd Rejonowy zasiedzenie służebności. Oczywistym w sprawie jest, bowiem jak już wcześniej wskazano, że uczestnik postępowania jak i jego poprzednicy prawni korzystali z trwałego i widocznego urządzenia art. 292 Kodeksu cywilnego na działce wnioskodawczyni w postaci przebiegających przez nią napowietrznych linii energetycznych złożonych z

przewodów oraz z słupów a to musiało ponadto wiązać się, co oczywiste też między innymi z potrzebą dostępu dostawcy energii do tych urządzeń celem chociażby dokonywania na przykład sporadycznych oględzin sieci, stąd też korzystanie przez uczestnika i jego poprzedników z nieruchomości wnioskodawczyni w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu miało miejsce, a co istotne uwzględnienie wniosku o ustanowieniu służebności przesyłu mogłoby dotyczyć tylko zakresu jak i treści tego prawa umożliwiających niezbędną eksploatację urządzeń energetycznych, a w takim też zakresie mogło nastąpić i w sprawie niniejszej nastąpiło zasiedzenie prawa, które z kolei niweczyło wniosek o zasiedzenie. W tej natomiast kwestii jedynie o tyle należy przyznać racje skarżącym, że zbędne w okolicznościach w niniejszej sprawie, gdy sąd uwzględnił podniesiony już w odpowiedzi na wniosek zarzut zasiedzenia było dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z opinii biegłego celem ustalenia wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu. Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 w związku z art. 13 par. 2 kpc oddalił apelację wnioskodawczyni, jako bezzasadną. To wszystko.

[koniec części 00:09:58.323]